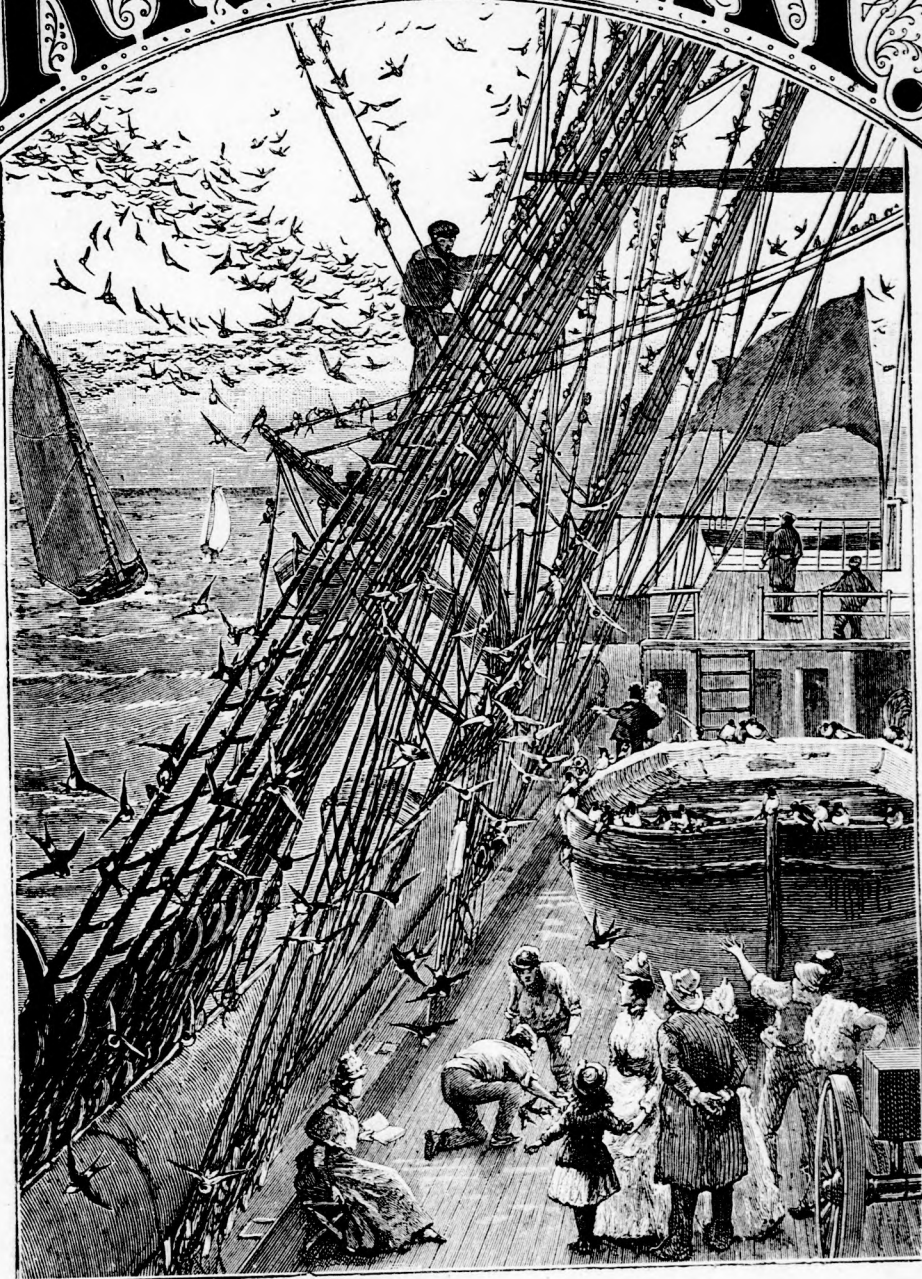

KISIRAP

VÁRATLAN VENDÉGEK. (Lásd a 382. lapon.)

XLIX. köt. 24. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. december 15-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

1896-dik évi január-juniusi folyamára.

— A „KIS LAP” 50-ik kötetére. —

FOLYÓ évnek és vele a »Kis Lap« most folyó kötetének vége közleldevén, megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel meginduló új folyamára, mely a »Kis Lap«-nak immár **ötvenedik** kötete lesz.

Ez az ötvenedik kötet a »Kis Lap« pályafutásának nevezetes pontját is fogja jelölni. Amit magyar ifjúsági közlöny még meg nem ért, azt megéri a »Kis Lap« az 1896-dik év első felében: megüli fennállásának **negyed-évszázados jubileumát**. Erre a ritka ünnepre sorakozzék az egész magyar gyermekvilág *Forgó bácsi* lobogója alá! Törtetlen volt az út, mikor majdnem egy ember-öltővel ezelőtt a »Kis Lap« megkezdte pályafutását; huszonöt esztendőn át lankadatlanul, szeretettel, buzgón végzett munka után ma jogosult önérzettel mutathat rá arra *Forgó bácsi*, hogy a »Kis Lap« a magyar gyermekvilág legkedveltebb olvasmánya.

Negyed-évszázados multra utalhatván, nem szükséges újra ismertetni a »Kis Lap« irányát, törekvését. *Forgó bácsi* és a tulajdonos **Athenaeum-társulat** gondoskodtak róla, hogy a jövő kötet, a jubileumos ötvenedik kötet, ne csak méltó követője legyen az előző negyvenkilencnek, hanem azokat lehetőleg még tulszárnyalja. Mindjárt az első számban hosszabb elbeszélés indul meg

„A rejtelmes kules“

czimmal, s e mellett minden szám közöl kisebb **beszélyeket, meséket, költeményeket,**

mindezt **művészi rajzok** kíséretében. Értékes sorozatot fognak az új kötetben alkotni a

Képek a magyar nemzet történetéből, vonzó szöveggel gyönyörű rajzokkal, épp oly tanuságos, mint érdekes olvasmányul; lesz továbbá ismét

szindarab

hosszabb is, rövidebb is, alkalmas arra, hogy ügyes gyermekek előadják. Számtalan kis olvasóm sürgetésére gondoskodtam róla, hogy e kötet folyamán újra szórakozhassanak hosszabb történettel, melyben

regényes kalandok

fordulnak elő a *vörösbőrűek* köréből; az új történet vetekedni fog a »*Sastoll*« és »*Rókaszem*« czíműekkel, melyek annak idején oly nagy tetszést arattak.

Folytatást nyer az új kötetben nemcsak a **bűvészet** sorozata, hanem az **új játékok** ismertetése is; alkalmasint még e kötet folyamán fogom, értékes jutalmak kitűzésével, kihirdetni

a „KIS LAP” nagy pályázatát.

melyben kis hiveim önálló dolgozataikkal nemes versenyre szállhatnak.

Mint eddig, ezen túl is minden második számhoz művészi kivitelű

színes műmelléklet

lesz a »Kis Lap«-hoz csatolva és minden szám közöl elme-élesítő **rejtvényeket** és **feladványokat**, melyeknek megfejtői közt **minden héten** értékes **jutalom-könyv** kerül ki-sorsolásra. Azok számára pedig, akik az év folyamán legtöbb helyes megfejtést küldenek be, az év végén külön jutalom-kis-sorsolást rendezek.

Nyitva lesz jövőre is *Forgó bácsi postája*, mely minden választ érdemlő kérdésre megadja a felvilágosítást.

Hiszem, hogy a »Kis Lap« ez ünnepi köteténél együtt találom minden kis hívet s minden régi hívem rajta lesz, hogy táborunk új hívekkel is szaporodjék. Minden régi és új hívét szeretettel köszönti

Forgó bácsi.

*

Kérjük t. előfizetőinket, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések, legezélszerűbben postai utalvánnyal, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.) intézendők.

Az új előfizetőknek, ha a megrendelésnél ebbeli kívánságukat kifejezik, megküldjük már az idei folyam utolsó (december 29-diki) számát is.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

JÓ IDEIG ült Irma egyedül ott a szobában; nem kereste, nem zavarta senki. Ennek nagyon örült, mert amit Gyulától hallott, az nem csak megrémítette, hanem annyira kizökkentette a sodrából, hogy szinte gondolkozni sem tudott s tompa kábultságban, félig behunyott szemmel, mozdulatlanul ült. Néha forróság öntötte el, majd meg hideg borzongás futott rajta végig, mert igazán beteg is volt. De mégis nagyobb gyötrődést okozott neki a lelki nyugtalansága.

Mennyire másképp fordult minden, mint ahogy az éjjel remélte! Milyen bizonyosra vette, hogy reggel már tul lesz minden bajon, aggodáson! Milyen ügyesnek hitte a tervet, melyet kieszelt, hogy kigázoljon a hinárból. És most még sokkal, igen sokkal rosszabbul áll a dolga! Most már tulajdonképpen nem is titok, mert Gyula mindent tud . . . és hát ha végre is megmondja

a bácsinak? Sőt talán a bácsi maga is gyanakszik és ha egyszer nyomra talált, hamar ki is deríti az igazat. Akkor pedig szégyenszemre csufosan elüzi a házból! És mindez egy hitvány forintot miatt, melyet igazán nem is akart ellopni, mert hiszen mindjárt úgy tervezte, hogy megtéríti, csak elhallgattassa azt a haszontalan Katiczát. Ó, minek is találkozott ezzel a csavargó leánnyal! Azaz . . . miért is kellett a hatalmába esnie? Ha Katicza nem látja leskelődni a szigeten, akkor nem lett volna ok, hogy féljen tőle . . . hát persze . . . ott kezdődött a baj, hogy a Sarolta titkát ki akarta lesni. És most még erről az oldalról is szégyen fenyegeti, mert kiderülhet, hogy rászedte Saroltát . . .

Egyszer-egyszer megmozdult Irma, hogy azonnal a bácsihoz szaladjon és töredelmes vallomást tegyen. De aztán mégis csak maradt.

— Nem, nem tehetem! Nem tudnám megtenni! Akkor mindjárt végem volna itt . . . minek siessék vele? Hát ha még kitalálhatok valami mentséget?

*

És kétségbe esett csökönnyösséggel üzte el magától azt a gondolatot, hogy a leg-egyszerűbb, legegyszerűbb uton meneküljön ki a bajból. Százféle új tervvel gyötörte láztól izzó fejét, de nem tudott megállapodni egyiknél sem. Szinte a fogait csikorogatta.

— Ki kell találnom valamit! . . . nem fognak csuffá tenni . . . nem!

Ilyen állapotban találta Sarolta, mikor ez vagy egy óra multával benyitott. Szinte megijedt, amint rátekintett.

— Mi a bajod, Irmuskám? Beteg vagy ugy-e?

— A fejem fáj . . . meg a torkom . . . és a hideg is borzongat.

— Ejnye no! Mindjárt szólok a kisasszonynak, ő nagyon ért az effélékhez. Én most csak azért jöttem, hogy add vissza Irmuskám azt a forintost, amelyet tegnap adtam . . . tudod, Katicza részére. Mást gondoltam.

— Már . . . már nem adhatom vissza . . . már késő.

— Hát már beszéltél vele? Oda adtad neki?

Erre a határozott kérdésre Irma nem tudott épp oly határozottan felelni. Az igazat nem akarta megvallani, de hazudni sem akart. Tehát kitérőleg felelt:

— Ugyan, már hogy is kérdezheted?

— No persze, persze . . . hiszen találkoztatok, akkor természetesen oda is adtad neki a pénzt. És vissza adta az én drága emlékemét? . . . Hol van?

— Azt . . . azt még nem hoztam el . . . de majd ide adja . . . majd elhozom . . .

— Bizonyosan nem volt nála, ugy-e? Talán már nem is számított rá, hogy kiváltom. Szegény Katicza, mennyire sajná-

lom, hogy ebben a nagy hidegben annyiszor várt hiába! Te is megsajnálta, tudom.

— Dehogy sajnálom! fakadt ki Irma hevesen. Bár soha se is láttam volna azt a haszontalan kis csavargót, akkor nem volnék most ugy tönkre téve . . .

Ijedten hallgatott el, mert majd hogy el nem árulta magát. De Sarolta, az ő ártatlan jószágában, egészen másra értette a heves kifakadást.

— Jaj, ne haragudjál, kedves Irmuskám! Persze, már reggel is rosszul voltál s mégis künn jártál az én kedvemért ebben a nagy hidegben . . . Ó, én leszek az oka, ha megbetegszel! De mindjárt küldöm is a kisasszonyt, vizsgáljon meg . . . és ha szükséges, küldjön orvosért.

De Irmának nem köllött orvos. Az még ágyba találná fektetni, pedig ő most nem akar lefeküdni; majd jobban lesz és utána jár a dolgának, mert okvetlenül tennie köll valamit.

Mikor tehát a kisasszony bejött és gyöngéden kérdezgette, mi a baja, Irma lehetőleg nyugodtan felelé:

— Ó, semmi különös . . . kissé meghűltem . . . bizonyosan egy kis hurut lesz belőle. De az nem baj . . . voltam én már így akár hányszor. Csak nyugodtan kell üldögeálnem, majd elmulik.

Behunyta a szemét és ugy tett, mint ha elszenyerült volna. (Lásd a képet a 377. lapon.) A kisasszony egy kis ideig még nézte, aztán, nem látván veszedelmesnek a bajt, eltávozott. Helyette csakhamar vissza tért Sarolta.

— Azt mondta a kisasszony, hogy talán nem leszel nagy beteg, de mégis itthon

kell délután maradnod. Megárthatna, ha te is bekocsikáznál a városba a czirkuszi előadásra. Hát tudod-e, mit csinálunk?

— Hogy ne tudnám? Ti mulatni fogtok, én meg itt leszek egymagam, szólt Irma mogorván.

... MINT HA ELSZENDERÜLT VOLNA. (Lásd a 376. lapon.)

— Nem találtad el. Éppenséggel nem úgy lesz ám. Már megmondtam a kisaszszonynak is, apácskámnak is, hogy én sem

megyek, hanem itthon maradok veled. Bele is egyeztek. Tehát úgy lesz, hogy ha enyhül a fejfájásod, kettecskén szépen eljät-

szogatunk. Ha pedig nem leszel jobban, majd én foglak ápolgatni.

Irma mereven bámult rá a jó Saroltára; de nem ez a gyöngéd jószág, figyelem hatotta meg. Egyébre gondolt. Eszébe ötlött valami . . . Ha Saroltával marad itthon, akkor talán sikerülhet az a terve, melyet néhány percz óta a fejében forgat . . . Saroltának van még pénze . . .

Még nagyon zavaros volt a terve, még nem tudta igazán, mit fog tenni . . . de már látta, hogy talán kieszelt valamit.

— Mit nézel rám olyan furesán? kérdé Sarolta.

— Én . . . én? felelt Irma megrezzenve. Ó! Csak elgondolkoztam, hogy milyen jó vagy te, kedves Sárkám! Feláldozod a mulatságodat az én kedvemért.

— Szót sem érdemel, csak azt tudjam, hogy neked kellemes, ha itt vagyok veled.

— De mennyire! Jobb szeretem, mint akár ha elmehetnék a cirkuszbá. Az nekem a legkellemesebb, ha veled lehetek és nem zavar se Böske, se Gyula. Mi kettecskén legjobban elmulatgatunk.

Sarolta szinte büszke volt rá, hogy Irma ennyire nagyra tartja őt. Ebéd után tehát, mikor a többiek mind kocsira ültek és berándultak a városba, igazán esőppet sem sajnálta, hogy nem tart velök. Vidáman sietett Irmához, hogy együtt töltsék a délutánt.

Irma ez alatt már sokkal jobban lett. Jó sort aludt s ez fölűditette, megerősítette; fejfájása is enyhült és Sarolta ennek tulajdonította, hogy a kedve is sokkal vigabb volt. Pedig ennek egészen más volt az oka: Irma most már tisztába hozta legújabb tervét és mint a fuldokló a szalmaszálhoz, görcsösen kapaszkodott bele.

— Jó lesz . . . így még talán rendbe hozhatom. Saroltával, azt hiszem, könnyen boldogulok.

Egyelőre csak játszogattak. Mikor egy-egy játékot megelégteltek, pihenőül el-elcsevegtek. Persze, hogy azonnal Katiczára fordult a szó. Sarolta kissé aggódva mondá:

— Kár, hogy nem volt nála a kis emlékem . . . már nagyon szeretném, ha a nyakamban volna. Ma reggel a szobalány, mikor öltöztetett, már észre vette, hogy nem viselem. Kérdezte is, hová tettem? Elütöttem a dolgot, mint ha nem hallottam volna . . . de ha a szobalány említeni találja a kisasszony előtt . . . aztán apácska is megtudja . . . ó, akkor lesz csak nagy a baj! Mégis jobb lett volna, ha Gyulára hallgatok.

— Az nagyon rossz lett volna, felelé Irma igen határozottan. Te örökké csak ijedezel, pedig még nincsen semmi bajod, ugy-e? No, hát nem is lesz, csak rám hallgass. Mert egy kis baj mégis csak ugyan van.

— Micsoda?

— Az, hogy nagyon sokára haladt a dolog, amíg a Katiczának adott ígéret beváltására került a sor. Igazán nem is csodálom, hogy Katicza haragszik.

— Haragszik?

— Még pedig nagyon! Három napon át folyton várt, ott ácsorgott, ögyelgett a csikorgó hidegben és elmulasztotta a keresetét is . . . mert dolgozik valahol és kap valami kis kenyérré való. Ettől miattad elesett.

— Ó, szegény! Már ezt igazán sajnálom.

— Az nem elég. Másra számít Katicza, sőt követeli. Azt hiszem, ki sem adja a zálogot, amíg külön jutalmat nem kap.

És magam is azt hiszem, hogy kárpótlással tartozol neki.

— Gondolod? Hiszen én . . . szívesen adnék neki valamit, de már eddig is anyyira vétettem apácska tilalma ellen . . .

— Ugyan, Sárrikám, ne légy már olyan oktondi. Atyád semmit sem tud az egészről, nem is fog tudni. És te nem csinálsz semmit, én járok el a dologban, nekem pedig szabad. Volna csak pénzem, már inkább nem is szólnék neked, hanem elvégezném magam. Vagy talán nincs már pénzed . . . vagy sajnálsz?

— Dehogy sajnálok! Adni szívesen adnám . . . van is még néhány szép fényes forintosom.

— No's akkor nincsen semmi baj. Adj ide két forintot, az elég lesz: azzal teljesen rendbe hozok mindent.

— De ilyen betegen ki sem mehetsz . . .

— Ma már ugyis késő. Holnap reggelig elmulik a bajom és kísétálok, fölkeresem Katiczát. Délre már vígan lesziünk, nem háborgat semmi aggodalom.

— Ó, bár ugy lenne!

— Ugy lesz, ha mondom. Hozd csak elő szaporán azt a két forintost!

Sarolta megtette s ettől fogva Irma láthatólag fölvidult. Csakugyan, nagyon biztatta magát, hogy kigázol a hinárból. Este, amint lefeküdt, még egyszer átgondolta a tervet.

— Jó lesz . . . egészen jó lesz . . . Katiczánál bizonyosan megvan még az az ezüst forintos, melyet a bácsi oly nagyon megjegyzett. Vissza váltom tőle, a másik forintoson pedig a Sarolta zálogát . . . És ha már nincs is Katiczánál az a szerencsétlen forintos, tudni fogja, kinek adta: z ilyen szegény emberek nem sokszor ad-

nak ki forintosokat. Ha a falusi boltosnál vettek rajta valamit, oda megyek és megkapom . . .

Itt egy kicsit meghökkent. Mert hát ha mégsem kapja vissza?

— Dehogy nem! Bizonyosan elő keritem . . . okvetlenül elő kell keritenem. Ha egyszer vissza kaptam, akkor . . . akkor majd bejuttatom a bácsi asztalára. Ha csodálkozni fog is rajta, de nem lesz oka, hogy tovább kutassa a dolgot . . . hiszen megkapja azt a nagyon keresett pénzt. És ha mégis kutatja . . . nem bánom . . . reám nem bizonyíthatja senki, még Gyula sem, mert neki sem mondtam határozottan, hogy én tettem. Ó, csak már holnap este volna!

Ha tudta volna, mit kívánt! . . .

(Folytatása következik.)

Váltott szórejtvény.

Ezeket a szókat:

Király
Paripa
Nyoszolya
Bánatos
Taszit
Régi

pótoljátok hasonló értékű szavakkal. Ezeknek aztán ha az öreg bötűit egymás mellé rójátok, egy magyar király neve derül ki.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Apró szindarabok.

Gyermek-előadások számára gyűjtötte Forgó bácsi. (A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.)

SÖRÉNYKE ÉS A PIPA-SZURKÁLÓ.

— Tréfa három képpel. —

MÉG nem volt sörénye, de azért joggal lehetett a neve Sörényke, mert kicsike létére is meglátszott már rajta, hogy majdan hatalmas sörényes legény lesz belőle.

— Remek gyerek! büszkélkedett oroszlán apó. Nem hiába, apja fia. Hős lesz és

vitéz, meglátszik a szemén is. De már talán most is az.

— Hozzá jó és nemes, toldotta meg oroszlán-mama. És milyen okos! De milyen!

— Az már igaz. Most is milyen szépen alszik!

— S mikor alszik, nem is sir; még enni sem kér.

És a boldog oroszlán-pár büszkén nézte kis fiát, amint csöndeskén szendergett és

csakugyan nem is sirt és enni sem kért.

És mert Sörényke oly okosan és vitézül viselkedett, oroszlán-mama így szólt:

— Ha tudnám, hogy sokáig alszik, ellátogatnék tigris komámasszonyhoz. Nagyon invitált friss őz-pecsenyére.

— Bátran mehetsz, anyjukom. Én ugyanis itthon maradok s ha Sörényke fölbred is, eljátszogatok veled.

— De aztán jól gondját viseld! Amit kíván, add neki.

— Hogy ne adnám? Csak menj bátran!

El is ment oroszlán-mama, Sörényke pedig tovább szundikált, mialatt oroszlán-apó azzal mulatott, hogy a pipáit tisztogatta. Egyszerre azonban akkorát visitott Sörényke, hogy oroszlán-apó majd hogy meg nem ijedt. Pedig más-különbent azt sem tudta, mi fán terem az ijedtség. Oda sietett Sörénykéhez.

— No fiacskám, fölbredtél? Hát mi a baj, mi köllene?

Sörényke biz' azt nem tudta, csak visitott, mert fölbredt. De amint oroszlán-apó

lehajolt hozzája, Sörényke megpillantott valamit és utána nyult.

— Mit akarsz? A sörényemet akarod ezibálni? Jól van no, hát fogd meg.

Nem bizony, nem az köllött neki, hanem a pipa-szurkáló, melyet oroszlán-apó a füle mellé dugott.

— Jaj, gyerek, ez hegyes szerszám, nem a kezembe való.

De Sörényke akkorát ordított, hogy az öreg rögtön tágitott.

— No, no! Hiszen ha oly nagyon kell, hát oda adom.

Oda adta és Sörényké abba hagyta a visitást. Hogy ne, mikor olyan okos és jó; tudja ő, mi kell neki.

De alig fordult oroszlán-apó egyet-kettőt, rettentőbbet visitott Sörényke.

— Jaj, no! Már meg mi a baj?

Sörényke csak böggött. Oroszlán-apó ijedten kikapta az ágyból és ringatta, csititgatta; de minél inkább ringatta, annál hangosabban visitott. Letette, fölvette, mind hiába; kínálta tyukkal, kaláccsal, mind nem köllött Sörénykének, pedig más-kor bezzeg kapott rajta. Most csak böggött s ordította:

— Jaj jaj jaj! Fáj, fáj, fáj! Hühü! Szur, szur, szur!

— Mi fáj? Mi szur? Ó, tán beteg! Jaj, mit tegyek? Csak már itthon volna az anyjukom! Hanem persze, ő most lakomázgat, a baj meg itt a nyakamban! Doktorért sem mehetek, nem hagyhatom itt magára a szegény kis beteget.

Lassan-lassan szinte fogyni kezdett a tü-

relme, de végtére nagy sokára megjött oroszlánmama. Sietve jött, mert a harmadik szomszédba is elhallatszott a Sörényke bömbölése. Nagy ijedten kérdezé, hogy mi a baj?

— Nem tudom én, de bizonyos, hogy igen nagy lehet a baj. Jó órája, hogy így

kesereg s nem csitul le semmire. Mi lehetett? Jaj, mi lelte a szegényt?

No, ezt hamar kiderítette oroszlán-mama, mert amint ölébe vette s megvizsgálta Sörénykét, ruhájából előhuzott valamit.

— Hát ez micsoda?

— Jajni! A pipa-szurkálóm! Ezt kívánta játékszernek . . . elejtette és ez szurta, ezért bögött oly nagyon.

— Szerencsére csak csekélyke karezolás.

— S ezért bömbölt? És szólni vagy rámutatni nem tudott? Hm! Semmi kétség, valamikor vitéz lesz ő és okos, de biz' az még messzeckén van s egyelőre nem adunk mindent kezébe, amit a szégye kér.

VÁRATLAN VENDÉGEK.

(Képpel a czimlapon.)

MOST is ott a fészek az eresz alatt, de üres. Még hire sem volt a fagnak, éppen csak hogy kissé hűvösebb lett ősz elején az éjszaka — s egy szép napon, mosolygós napfényes időben, eltűnt a csicseregő fecskepár.

Elköltöztek, tudjuk. A fagyos, havas tetet nem bírják ki, tehát elvándorolnak messzi délvidékre, tengeren tuli világrészbe, ahol nincsen sem hó, sem fagy. Ott töltik a téli hónapokat s tavaszkor vissza térnek hozzánk régi kedves fészkeikbe. Mert itt nálunk vannak ők igazán lítthon, itt raknak fészket, itt költik ki és nevelik föl fiókáikat, ide vágyódnak vissza. Az idegen délvidékre csak azért költöznek, hogy éhen ne veszzenek.

Nagy és nehéz ut az, odáig és vissza, még röpülve is. Nem is indulnak neki egyenként, hanem minden határban összegyülekeznek a fecske-népség s nagy csapatban kél utra. Minél tovább érnek dél felé, annál több-több csapat találkozik és egyre nagyobb sereg verődik össze, mely együtt röpül, együtt tart rövid pihenőt és osztozik fáradalomban, veszedelemben. Mert veszedelmek is érik a szárnyas vándorokat: ragadozó-madár csapat közjök és van olyan ország is, ahol durva emberek tömegesen fogdossák össze az átvonuló vendégeket. De a nagy része végül mégis szerencsésen eljut oda, ahol elfogy a föld, kezdődik a tenger és kezdődik az utazás legnehezebb része: át kell röpülni a tengeren!

Szinte tudják, hogy ez a legnagyobb feladat. A parton hosszabban pihennek meg s akkora sereg gyűl össze, hogy mikor végre felröppennek, nagy fekete felhő látszik tova suhanni a magasban. Igen gyorsan röpülnek, s jaj a szegénynek, aki el-lankad, elfárad! Lebukván, a hullámokba vész. Nincs ott sehol hely, ahol megpihenjenek. Birni kell a röpülést a végtelennek látszó tenger tulsó partjáig.

Néha mégis szerencséje van egy-egy ilyen költöző csapatnak. Nagy hajó szeli a tenger vizét s az utasok rajta egyszerre csak óriási suhogást hallanak, a következő pillanatban pedig ezer meg ezer fáradt fecske ereszkedik le az árboczokra, kötelekre, magára a födélzetre is. Az okos kis teremtések félelem nélkül pihennek meg a hajón, ráismernek jó barátjukra, az emberre, aki otthon szívesen ad nekik hajlékot.

Nem is csalódnak. Nem bántja őket senki: a hajósok, utasok nem kergetik el,

hanem békés pihenést engednek a váratlan vendégeknek. Szívesen jól tartanak a vándor sereget enni valóval is, de a hajón nem igen akad olyan elemózsia, amilyen a fecskének izlik. Be is érik ők a pihenéssel, még ezt sem nyújtják nagyon hosszúra. Amily hirtelen lebocsátkoztak, épp oly hirtelen fölrebbennek s aztán szállnak, szállnak, mignem partot érve, szerencsésen biztos földre szállhatnak le.

Majd ha megjön az ideje, meghozzák nekünk onnan a tavaszt.

MI HIR BUDÁN?

LIT az ujság! Olvassuk.
Nézegezzük, forgassuk!
Mi hír Budán?
Tarka czicza megszökött.
Hát azután?
Egy kis fiút meglökött.
Hát a fiú?
Tarka cziczát megfogta.
Jaj, iszonyú —
A Dunába bedobta!
Aztán jött egy vad csaci,
A hátán nem volt nyereg —
Reá pattant a gyerek.
— Mi a neve? — Vad Laczi!
Mindjárt tudtam, gondoltam . . .

Ó jaj, a boldogtalan!
Mi lett vele?
Elvágatott a csaci,
S így esett le
A hátáról Vad Laczi.
Közel volt a patika,
Bevászorgott Laczika.
És mit szólt?
Jaj szegényke oda volt!
»Kérem szépen.
Adjon nekem
Egy darabka flastromot.
Bezúrtam az orromot!
Ez már ujság! Van e még?
Ej, hát ennyi nem elég?

NAGY UTAZÁS.

CZICZA, Vicza, Katicza,
 Lotty be mind a kocsiba!
 Mars a kasba! Kutykurutty!...
 Együtt van a pereputty?
 Még ma messzi kocsikázunk,
 Komáromig meg sem állunk;
 Még azon is túl megyünk —
 Csak idején ott legyünk!
 Sietős az utunk nagyon,
 Mert ma ott nagy bucsu vagyunk!
 Bucsú is, meg vásár is,
 Ott lesz a tót császár is.
 Gyü no lovam szaporán,
 Ottan legyünk ma korán!
 Gyönyörű vidéken
 Mézes-vármegyében —
 Ott fekszik a híres-neves
 Czukorhalom —
 Ott áll ma a nevezetes
 Sokadalom.
 Megérkeztünk szerencsésen —
 Hó! Lovacskám, állj meg szépen!
 Mind kiszállunk, elsétálunk,
 Czukros mogyorót vásárlunk,
 Narancsot meg datolyát,
 Mandulát meg mazsolyát,
 Szultán-fügét is sokat —

*Szóval: mi a háztartásban,
 Konyhán s élés-kamarában
 A legis-legfontosabb.
 A czirkuszba is benézünk,
 Hogy, ha már a vásárt rójjuk,
 S a pénzt bő marékkal szórjuk,
 Minden jóban legyen részünk.
 Hip, hop, fordulunk,
 Haza-felé gurulunk —
 Csak is egyszer abrakolunk
 S aztán mindjárt itthon vagyunk!*

A VICZÁK BOSZÚJA.

— Apróka beszélyke az apróknak —

(Két képpel.)

MÉG meglátszott a kis Anikó szemén, hogy sirdogált: egy-egy megkésített könnyecske még most is végig gördült a kerek orozácskáján. Lassan azonban megvigasztalódott, amiben nagyon segítette a jó kávécska, melyet a mama épp most adott neki.

— Itt az oszonnád. Voltaképen nem érdemled, de most az egyszer még megbocsátok és remélem, hogy jövőre gondosabb leszel és indulatoskodni sem fogsz.

Anikó nem mondta, hogy nem úgy lesz; azt sem mondta, hogy úgy lesz. A szeméből még duzzogást lehetett kiolvasni, mert a jó kávécska sem bírta vele egészen elfeledtetni azt a szörnyű módon kellemetlen órát, melyet épp az imént a sötét kamarában áristomban kellett töltenie. És miért? Mindössze is azért, mert mérgében el is tépte, földhöz is vágta az abéczés könyvet, amelyből néhány bötüt meg kellett volna tanulnia. De nagy dolog! Hát fáj az annak a könyvnek?

No de elmúlt, most már mehet játszani. Elővette a két bábuját és kísértált velök a kertbe.

— Könnyü nektek, Vicza! Ti csak sétáltak, nem kell abécét tanulnotok, nem kaptok büntetést.

Eszébe jutott valami.

— Miért ne? Most ők fognak tanulni, én leszek a mama.

Elő hozta a könyvet s a földre ültetett Viczáktól szigorú hangon kérdezte:

— Az *a* betűre mi következik?

Szégyen, nagy szégyen: de egyik Vicza sem tudta. Néma maradt, mint az afféle rossz tanuló, aki egy kukkot sem tud a leczkéjéből.

— Nem tudjátok? No, ezért büntetést kaptok. Igenis! Ha én kaptam, ti is kaptatok. Itt a pad háta mögött lesz a sötét kamra . . . itt lesztek áristomban.

Épp ekkor ment arra Jolánka s nagyot nevetett hugoskája játékán.

— Ne dugd oda őket, Anikó! Nagyon borul, eső lesz éjszakára.

— Hát aztán? Semmi közöd hozzá. Azt tehetem a Viczáimmal, ami nekem tetszik.

— No, no, kicsikém! Ha megáznak a Viczáid, tönkre mennek, csunyák lesznek.

— Hadd legyenek! Most már azért is itt hagyom őket. És ha megáznak, csunyák lesznek, hát . . . bánom is én! Majd vesz a mama ujat.

Jolánka nem akarta ingerelni az indulatos Anikót, inkább magára hagyta. Nem sokára Anikó is odább sétált, de megtette, amit mondott: ott hagyta a két bábut a földön, a kerti pad mögött.

Ott hagyta, félig-meddig meg is feledkezett róluk, de egészen mégsem feledkezhetett meg, mert vacsora után Jolánka, tekintetvén az ablakon, így szólt:

— Csakugyan megeredt az eső. Anikó, csak nem hagytad igazán künn a Viczáidat?

— De igenis künn hagytam.

— Akkor hát siess érettök és hozd be.

— Nem hozom be! Mi közöd hozzá?

— Jaj, te makranczos jószág! Hiszen tönkre áznak!

— Hát tönkre áznak.

És ott hagyta Jolánkát a faképnél. Aztán lefeküdt, habár némi kis lelki furdalással, mert behallatszott az eső zuhogása. Anikó, bár mennyire nem akarta, kénytelen volt arra gondolni, hogy a két kis bábu mennyire pocsékká ázik most ott a kertben.

— Bánom is én, hát tönkre áznak! Mit avatkozott Jolánka bele a dolgunkba? Ha eláznak, hát eláznak. Nekem is rossz dolgom volt a sötét kamarában.

— Csak hogy nem mentél tönkre. A mamád irgalmasabb volt hozzád, mint te mi hozzánk.

Ki beszélt így? Anikó egészen tisztán hallotta a haragos, szemre-hányó szavakat; de eleinte nem látott senkit. Amint azonban jobban bele nézett a homályba, meg-hökkenve vette észre, hogy a két Vicza,

akiket ott hagyott a kertben, ime itt vannak egészen közel . . . itt az ágya végiben . . . Onnan bámulnak mereven reá. Mereven és oly fenyegetően, hogy Anikó bizony megszepepent egy kicsit. De csakhamar neki bátorodott. Hiszen az ő Viczái, ő parancsol nekik.

— Bejöttetek? No, annál jobb.

— Jobb nekünk, de neked nem. Mert most aztán számolunk; és ahogy te bántál el velünk, úgy bánunk el majd veled. Nem bántad, ha elpusztulunk, hát elpusztulsz most magad.

És megindultak feléje . . . igen . . . jöttek . . . egyre közelebb s kinyújtották

feléje kezeiket. Ijedten ugrott ki az ágyból, futni akart . . . de a Viczák fürgébbek voltak, elejébe kerültek, elfogták, lefogták, mozdulni sem tudott. Kiáltani akart, de egy árva hang sem tért ki a torkán.

— Mivel büntessük? szólta az egyik.

— Azzal, amit ő szánt nekünk. Kivisszük a záporba, bedobjuk az árokba, ott majd szépen tönkre ázik.

— Jó volna . . . de hát kimászik!

— Teszünk róla. Zsákot csinálók a ruhából, bele dugjuk, megkötözzük s épp oly mozdulatlan lesz, amilyenek mi voltunk, hogy ott hagyott.

Hasztalan sirt-rítt Anikó. Megtették, amit mondtak. És amig ezt tették, látta, hogy Jolánka közel áll, nézi az ő nagy baját. S a kegyetlen! Nem segít.

— Ó, csak hallgattam volna rá! Jaj, jaj! Mi lesz majd velem?

Ugy érezte, hogy emelik . . . viszik . . . de talán Jolánka mégis megsajnálta, mert mikor reggel fölébredt, ott feküdt ágyacskájában, épp ahogy este lefeküdt.

— Jaj, de borzasztó volt! szólta, a szemeit dörzsölve. Bizonyosan Jolánka mentett

meg . . . vagy talán . . . talán nem is jártak itt a Viczák, csak álmodtam, mert rossz volt a lelkiismeretem? Mindjárt megtudom . . . kiszaladok a kertbe, ott vannak-e, ahol hagytam őket.

De akkor volt csak meghökkenve, mikor oda ért. A Viczáknek hült helyét találta. Eltűntek, nem is tudott róla senki hirt.

Elgondolkozva tért vissza s nem tudta a titkot magába fojtani. Elmondta a mamának is, Jolánkának is. Mind a kettő csak vonogatta a vállát és ilyen formán szólt:

— Hja, a' bizony! Aki indulatoskodik s daczból veszni hagyja, maga pusztítja holmiját: az ne várjon semmi jót.

Szánta-bánta Anikó, de ez nem használ sokat. A Viczák eltűntek, a mama nem vett mást s így Anikó elvesztette legkedvesebb játékát. Bezzeg megbecsülte most a többit s óvakodott, nehogy ezek is oly szörnyű boszúra gondoljanak. Lassan-lassan végkép leszokott a makranczoskodásról és rászokott arra, hogy holmiját megbecsülje.

Elmult a nyár, el az ősz is, megjött a kedves Karácsony, s a ragyogó karácsonyfa alatt sok egyéb közt mit látott meg Anikó? Az eltűnt két kedves Viczát.

— Vissza tértek! Jaj, de örvendek! Ne féljetek, Viczuskaím, többé nem lesz panasz-tok rám. Megbecsüllek s rossz kedvemet soh'sem töltöm rajtatok.

VAD LACZI MINT SZÁMTUDÓS.

ÖRTÉNT minapában, hogy nem volt nyugta-maradása Vad Laczinak egy napon még ebéd közben sem, pedig apja többször megintette. Ha már egyebet nem tehetett, hát legalább kis hu-

goeskját boszantotta és bolondította.

Sült liba került az asztra és Laczi oda szólt:

— Erzsike, te talán még azt sem tudod, hány lába van a sült libának?

— Már hogy ne tudnám? Hisz épp most is látom, hogy kettő.

— Gyönyörűen tudod! Három lába van.

— O persze!

Közbe szólt az apa:

— Mit bolondítod a kicsikét, Laczi!

— De apácska, be is bizonyítom.

— Azt már szeretném látni.

— Nagyon egyszerű dolog.

Laczi ezzel rámutatott villájával az egyik liba-czombra, aztán a másikra.

— Ugy-é, ez egy? Ez meg itt kettő. Már pedig egy meg kettő: az három.

A kis Erzsike nagyon meg volt akadva, mert az bizonyos, hogy egy meg kettő az három. Az apa pedig komoly képpel mondá:

— Csakugyan, nagyon jeles vagy a szám-tudományban. Így hát az egyik libaczombot én eszem meg, a másikat Erzsike kapja, a te részed pedig a pecsenyéből az a harmadik czomb, amelyet még azután a tálban találatsz. Egy egész liba-czomb, az nagyon elég; beérheted vele.

Hosszura nyult Laczinak a képe. És azóta ő az, aki nem szereti, ha kérdezik: hány czombja is van a sült libának?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 22-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Magyar kikötő városunk neve Fiume.

Helyesen fejtették meg: Farkas Maricza, Igyártó Zoltán, Szávost Kálmán, Singer Vilma és Ottó, Krausz László, Mayer István, Engel Tibor, Dénes Zsófia, Vadas Zoltán, Gaál Márta és Amália, Saláth Ilonka, Szilágyi Szilárdka, Fáy Erzs, Hollaky Leo, Herzl Antal, ifj. Jákó János, Csizék Ilona, Kövesdy Aranka, Kremzír Edith, Alice, Alma és Ernő, Przybilla Jenő, Áchim Mariska, Schreyer Imre, Kövesi Rudi, Mérey Ágosta, Kutas Margit, Moesz Ilonka, Herczeg Albert, Steinhübel Ödön, Fischl Izabella, Wieland Albert, Taxner Béla, Basch Andor, Patterson Margit és Orsolya, Illés Margit és Mihály, Vigh Győző, Sebesi Georgine, Deutsch Margit, Kreibik Sándor (részben), Erdős József, ifj. Molnár Gyula, Busay Gizike és Irénke, Jekelfalussy Gizike, Várady Böske, Löbl Paula és Irma, Glósz Irma, Katrenyák Mariska, Flamm Erzs, Kompolti László (remélem, hogy már teljesen fölépültét betegségedből. *F. b.*), Havas Margit, Szent-Ivány Carla, Hecht Margit és Piroska, Bónis Berta, Kalliwoda Jenő, Hovisák Béla, Lányi Rózika, Habinay Iván, Kövesdy Aranka, Angyal Irma, Piller Géza, Zinner Jolánka, Vermes Margitka (írj vonalozott papírosra, amíg nem tudsz egyenet sort vetni. *F. b.*), Bolyó Pálma és Károly, Szemók Katicza és Maricza, Pongrácz István, Ebeczky Gabriella, Grünhut Lucy és Elza, Goldstein Erzs, Teréz és Ödön, Sziklay Ilus, Istók Barna, Nékám István és Ervin, Freyler Editke, Bayer testvérek, Diamant Róza, Bukó Sándor és Kálmán, Thassy Kristóf, Szántó Lajos és Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *ifj. Molnár Gyula, Titelben*, kinek a jutalomkönyvet (»Fény és bor«, történeti elbeszélések, az ifjuság számára írta *Remellay Gusztáv*: két könyomatu képpel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Seethal Elza, Kiss Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Szilágyi József. A »Balaton«-féle feladvány megfejtésének beküldésével teljes három héttel késtél el; a megfejtők névsora már a november 24-iki számban jelent meg a megfejtéssel együtt. Mivel úgy látom, hogy nem vagy tájékozva, tehát megjegyzem, hogy a megfejtés a rejtvény megjelenésétől számított tiz nap alatt küldhető be.

Másik megjegyzésem az, hogy kis olvasóimtól, akik a megfejtők névsorában szerepelni kívánnak, sajátkezü írást kívánnak. — **Csergeő Béla.** Hogy terem a hó? Erre, kis öcsém, megkapod a felvilágosítást minden természettani könyvben, valamint arra is, mi az a sugár-törés? Hiszen ha ilyen kérdésekre köllene válaszolnom, akár minden héten tudományos értekezésekkel töltsem meg ezt a rovatot. — **Flamm Erzs.** A körrejtvény hiányos, a többi meg nagyon könnyű, főképen amiatt az örökös »M-agyar-orr-sz-ág« része miatt, melyet minden kis olvasóm már betéve tud. — **„Budapest“.** Hasonló mostanában jelent meg. Majd később valamikor ennek is sorát ejtethetem. Az, amit kérdezel, csak afféle divatlapoknál van szokásban. — **Hüvös testvérek.** Nagy ügyességgel van megszerkesztve, de nagyon is sokat követel az én kis olvasóimtól, akiknek nagy része nem haladt elő még annyira a földrajzban, hogy a kínai szigeteket s az oroszok birtokát Észak-Ázsiában ismerje. Valami könnyebbet kérnék. Ez akár felnőtteknek szánt hetilapban jelenhetne meg. — **Katrenyák Mariska.** Némi változtatással megjelen. — **Lammer Emil.** Jó volna, ha az a »lyra« szó nem volna benne, melynek jelenlétét sok-sok kis olvasóm nem ismeri. — **Basch Andor.** Ha példaszót idézünk, azt hien idézzük. »Fából vaskarika.« Így szól a régi magyar közmondás. Valami kivihetetlen értünk alatta. Voltakép tréfás találós mese az. »Láttál-e már fából vas karikát?« Felelet: »Hogy ne? Mikor a liba-ketreczbe bujtam, akkor hajtotta arra a vas abroncsot a kovács inas.« Tehát *fából* (ketreczből) látott *vas* karikát. — **Kutas Margit.** A lev. lapod színes rajzairól látom, hogy Győr nagyon megszépült tiz év óta, mióta nem láttam. — **Mayer István.** Kérdéseiddel fordulj valamely polg. iskolai igazgatóhoz. Azt hiszem, Szombathelyt is nyerhetsz fölvilágosítást. — **Igyártó Zoltán.** A Petőfi nevét már nem foglalhatom bár minemü rejtvénybe, mert nyomban rányitnak; pedig egy kis fejtörést okozzon az ilyen találós feladvány. — **Sziklay Ilona.** Soraidat szívesen olvastam. — **Ghyccy Józsi.** Csak látnád, mekkora irat-halmazom kell áthatolnom: megértenéd késlekedő válaszomat. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Katrenyák Mariska (Mutne, Árvamegye) *Straširibka* Modestával. — *Augusztin Irén* és *Viola* *Wal Weisz Anna* (Budapest.) — *Kövesi Rudival Molnár Ferike* (Bpst.)

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat** Budapesten.